

...Wat de woonwagenbewoner in de eerste plaats mist is een gezond eergevoel. Ze schamen zich niet om te bedelen, van jongsaf aan zijn ze aan het schoonen gewend. Hij mist totaal de eerzucht om zelf op te komen voor zichzelf en zijn gezin zonder de hulp van anderen...

(Jan Schneider: "We zijn al 10 jaar bezig te proberen voor onszelf op te komen, maar het wordt ons niet toegestaan.")

En: ...Een woonwagenkamp zag er zeker in het verleden altijd slordig en verwaarloosd uit en vele kampbewoners zijn onbehouden en onbeschaafd.

...Ook zijn houding tegenover de bezittingen van de evenmens is onsympathiek, hij houdt er nogal primitieve eigendomsbegrippen op na en het aftroggelen van geld en anderszins aan het bureau van de gemeentelijke dienst voor sociale zaken is genoegzaam bekend...

...Dat bleek al direct na de geboorte van het woonwagenkind, dat bij gebrek aan hygiëne en verregaande onkunde in zuigelingenverzorging een mindere levenskans heeft als de burgerbaby...

(Jan Schneider: "Zie je hier die stront niet tegen het beddegoed zitten dan?")

Rechten van de Mens.

Zo heb ik wel 40 rapporten liggen, nog schunniger dan dit. En enkel op die gronden hebben ze ons achter die muren gedouwd. We zijn uitgemaakt voor zwakzinnige, stelende en roven de dronkaards. Ik heb hier het boekje "Europees verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens" en daaruit blijkt dat mensen alleen op dergelijke gronden van de gemeenschap kunnen worden afgesloten. Wilden ze ons dus kwijt, dan moesten ze ons eerst uitschelden voor al wat lelijk was. En te bedenken dat er Kamerleden zijn, die daar intrapten! Ik heb nog nooit van mijn leven gedronken, laat staan dat ik iets gestolen heb en toch zou ik achter de muren moeten. Dat klopt toch niet? Wij waren een eerlijk volk, we hebben hard moeten pezen, met venten de kost moeten verdienen. We hadden het misschien wel wat minder dan nu,

wisten niet wat het was! En zij maken ons uit voor landlopers en dronkaards. Het LKW heeft nooit achter ons gestaan. Boeven zijn het allemaal. Zij zijn verantwoordelijk voor wat er met ons gebeurd is. Als ik 20 jaar jonger was ging ik op het dievenpad, ik geef al de jongens gelijk die het doen, alleen, ze moeten er geen dooien bij laten vallen. Maar als ik 20 jaar jonger was, zou ik meer stelen dan Prins Bernhard.

Lou Mazirel.

Wat Lou Mazirel voorspeld heeft is allemaal precies uitgekomen. Ik heb haar leren kennen toen hier in '66 gesleept werd, het nieuwe centrum was geopend en iedereen moest er op. Ze hebben me toen 10 of 12 keer vastgezet. Op een gegeven moment had ik het over concentratiekampen en een politie-agent liet me toen een krantartikel lezen van juffrouw Mazirel. Daarover heb ik toen contact met haar gekregen. Zij heeft iets onthuld, ze moet helderziende geweest zijn, alles is uitgekomen. En ze heeft nog meer voorspeld, ze zei: "Het wordt hier een politiestaat." Dat is het al half en half, maar het wordt nog veel erger. Waar een woonwagen staat moet politie aan te pas komen, wie wil ons hebben? Wij zijn niet te verkopen, gemeentebesturen krijgen geen kans, want ze willen hun stemmen niet kwijt.

Juffrouw Mazirel zei: "Die wet moet ingetrokken worden en elke gemeente moet een standplaats maken." Dat had ze voor ogen.

Nu zeggen ze weer: als je een kampje maakt voor 5, staan er dadelijk 20. Dat is kolder, we hebben ons vroeger weten te verdelen over Nederland, dat kunnen we nog. Het zijn alleen die achterlijke kopstukken daar op CRM, al die baantjesjagers, als kampbeheerders en sociale werkers die zich met ons soort zaken bemoeien. Wij regelen dat onder mekaar wel, we hebben die zwervers niet nodig. Dat is makkelijk zat. Als wij zeggen: we willen onze trekvrijheid terug, denkt CRM meteen dat alle woonwagenbewoners tegelijk op reis gaan. Maar ik schat dat er misschien maar 30 % nog wil trekken, de rest wil blijven staan. Maar wie vrij wil zijn moet vrijgelaten worden. En in elke gemeente is wel een plaatsje te vinden.

Ik heb hier nu dat boekje over de Rechten van de Mens. Daar moet iets mee gebeuren. Ik wil schrijven naar het Europese Hof in Straatsburg en misschien een proefproces uitlokken. Ik ben een doordouwer, ik geef het niet op, al moet ik naar de keizer van Japan. Ik heb me wel eens afgevraagd hoe het kwam dat, als ik eenmaal met een gemeente in proces lag, ik dan altijd gelijk kreeg. Toen ik daar met juffrouw Mazirel over sprak, zei ze: "Dat is toch heel begrijpelijk, Jan. Jij bent nou eenmaal zo'n doordouwer, als jij meent dat je gelijk hebt, dan ga je door tot aan de hoogste top." Tot je bij die hoogste top bent en dan zeggen ze, ho, stop, die knaap is iets meer van plan en dat was ik dan ook. Ik ging dus zo ver dat ik daar een rapport ging indienen en dan gaven ze me gelijk en dan kon ik er weer niet komen. Dat heb ik al verschillende keren uitgeprobeerd. Maar het gaat er toch om dat we onder dat juk uitkomen en dan moeten er bewijzen op tafel komen. En die bewijzen heb ik hier.

Als ik schreeuw, dan schreeuw ik hard, want ik kan het bewijzen. Ze hebben me op CRM vaak genoeg om willen kopen: "Hou je nou toch rustig, bemoei je er nou niet mee, je hebt toch een mooie plaats." Ja, die heb ik zeker, maar ik heb het over die 3500 andere gezinnen, die geen mooie plaats hebben. Het enige waar ik de overheid dankbaar voor ben, maar dat is dan ook het allerenigste, is voor de goede woonruimte, de wagens dan, die ze ons geven. Maar die wagens moeten wel op een menswaardige plaats staan.

Rare dingen.

Onze tijd komt wel een keer. Dan gebeuren er rare dingen. De Nederlandse regering kan het op den duur niet meer verkopen om een hele bevolkingsgroep achter de muren te blijven houden. De jongeren nemen het van ons over en die doen het niet meer met praten. Je moet activist zijn, daar bereik je meer mee dan met al dat schijnheilige gepraat. Het ouwe hoeren met mensen van CRM heeft geen enkel nut. Al hoeft het niet met moord en doodslag te gebeuren: alleen met daden kunnen we iets tot stand brengen.

H. Posthuma de Boer.